

[Steen Folke]

er det et problem, at man med sine løndgreb og finanspolitiske stramninger osv. er med til at afsvække efterspørgslen, og det skaber faktisk også arbejdsløshed.

Jeg mener ikke, det kan nytte noget, at finansministeren og hr. Camre prøver at se bort fra, hvad der er sket i årene, siden socialdemokratiet fik regeringsmagten igen i 1975. Arbejdsløsheden er vokset og vokset og vokset. Jeg benægter ikke, at det grundlæggende skyldes konjunkturer, at der er nogle blindt virkende markeds kræfter, som styrer dette brandirrationelle system, det kapitalistiske system, man har valgt at fungere under. Så længe man ikke vil gøre op med det, o.k., så sidder man i suppedasen i et vist omfang.

Noget kunne man gøre, ikke for at løse problemerne, men man kunne prioritere anderledes. Man kunne gøre en anderledes indsats for beskæftigelsen, bl.a. ved at gå imod. I stedet for at stramme finanspolitisk hele tiden ved indkomstpolitiske indgreb osv. burde man i højere grad give mulighed for lønstigninger og større indkomster i samfundet. Det ville skabe større efterspørgsel, og det ville også give en afledt virkning i form af øget beskæftigelse. Men det ville også give nogle problemer. Problemet er nemlig grundlæggende, at enhver indsats imod arbejdsløsheden, der virkelig batter, skaber nogle nye problemer. Det skaber bl.a. risiko for inflation. Det er klart, at jo færre arbejdsløse der bliver, jo stærkere står arbejderklassen, jo højere lønninger kan den tilkæmpe sig. Jeg bestrider ikke, at det kapitalistisk set giver nogle nye problemer, men det er altså udtryk for en anden prioritering.

Det er sådan, at socialdemokratiet har valgt at føre en borgerlig politik, som rammer lønarbejderne, som skærer ned dér, uden at man løser problemerne, uden at man skaber beskæftigelse. Jeg mener, det i det mindste var bedre at føre en mere ekspansiv økonomisk politik, som for alvor ville gøre noget ved arbejdsløsheden, men som godt nok ville skabe nogle nye problemer. Det mener jeg ikke vi andre kan nægte, men det ville være en rigtigere prioritering, og det ville i hvert fald være mere i overensstemmelse med arbejderklassens interesser.

Jeg stillede i mit første indlæg vistnok 4 spørgsmål til regeringen. Jeg fik en slags svar på et af dem. Jeg vil lige nævne de 3 spørgsmål, der ikke blev svaret på.

Det ene var til statsministeren, og jeg skal ikke blande mig i, om statsministeren har lyst til at svare, eller om finansministeren vil svare: vil regeringen garantere, at der ikke bliver tale om indgreb mod dyrtidsreguleringen i 1982? Det er dog et ganske vigtigt spørgsmål at få opklaret ved denne lejlighed. Det andet spørgsmål var til finansministeren: kan der blive tale om nye afgiftsforhøjelser i 1982?

Det siger sig selv, at de to spørgsmål ligger meget nøje i forlængelse af det, jeg lige har prøvet at sige om vores synspunkter med hensyn til, hvordan den økonomiske politik burde føres, og de problemer, der er.

Det tredje spørgsmål, jeg gerne vil bede om et svar på, var også til finansministeren. Jeg spurgte, hvilke dele af socialdemokratiets såkaldte beskæftigelsesplan der tænkes at bidrage med hvor meget til disse 50.000 arbejdspladser, som er målet for socialdemokratiets politik. Der er intet i det bilag, vi har fået i finansudvalget, hverken den oprindelige eller den ajourførte udgave, der så meget som antyder, hvor denne beskæftigelseseffekt skulle komme fra. Der står bare fromt udtrykt, at det er regeringens mål. Ja men det er fint; man kunne lige så godt have sagt, at målet er 100.000 nye arbejdspladser eller en kvart million, så havde vi klaret det på én gang. Hvis man ikke så meget som sandsynliggør, at de midler, man bruger, kan føre til de mål, så er vi ærlig talt lige vidt i den debat.

Jeg har et par bemærkninger til fru Ingerlise Koefoed, der på min kritik i første omgang svarede, at det, SF er interesseret i, ikke så meget er et parlamentarisk samarbejde med socialdemokratiet, det er nok så meget at gøre noget for beskæftigelsen. Jo tak, vi andre synes også, det er glimrende, hvis man vil gøre noget for beskæftigelsen. Men der er jo intet i dette finanslovsforslag, som løser nogen beskæftigelsesproblemer, det vil fru Ingerlise Koefoed givetvis heller ikke påstå. Faktisk er der indbygget de samme nedskæringer i denne finanslov som i tidligere finanslove, så jeg kan godt forstå, at hr. Camre i og for sig åler SF lidt for at stemme for en forlængelse af den borgerlige økonomiske politik, regeringen har ført i årevis. Nu er det den, man reelt tilslutter sig. Jeg ved godt, at det ikke er, fordi man pludselig elsker finansloven, men det er i håb om, at der må-